

Dom, fældet af en dansk Domstol, for, at Nationen, Folket har handlet i Strid med dets Neutralitet. Det forekommer mig, at hvis Ordet „ubeføjet“ skal forstaaes saaledes, kan det umuligt blive staaende i Lovforslaget. Det maa ikke kunne hænde, at det ved en dansk Domstolsafgørelse konstateres, at vi har gjort det, som berettiger en fremmed Nation til at skride ind imod os. Det var netop det, Loven skulde forebygge. Jeg antager derfor, at der maa gives en autentisk Fortolkning af, hvad der skal forstaaes ved „ubeføjet“, eller ogsaa maa Ordet forsvinde af Loven. Jeg hilser da med Glæde, at Lovforslaget kommer i Udvalg, for at man der kan tage denne Side af Sagen under Overvejelse og foretage de Forandringer, der er nødvendige. Denne Ordlyd synes jeg ikke kan blive staaende. Det var altsaa dette Ord „ubeføjet“, jeg særlig havde Indvendinger at gøre imod i Stykke 1. I øvrigt har jeg ikke noget at indvende imod dens Indhold og Hensigt.

Det stiller sig ganske anderledes, naar jeg kommer til 2det Stykke, hvor Talen er om at gøre det strafværdigt offentlig i Skrift eller Tale at søge at ophidse Befolkningen mod en krigsførende Nation. Det forekommer nemlig mig og mit Parti, at denne Bestemmelse er saa vag, at der deri ligger en Adgang til at skride ind mod Pressen paa en Maade, som vi er højst betænkelige ved. Hvad vil det sige: at søge at ophidse til Fjendskab? Ja, hvis man skriver Artikler, som udtrykkelig sætter sig det til Formaal, forstaar vi alle, hvad det er, og hvis Talen er om forsætlig, med fuld Bevidsthed, at ophidse til Fjendskab, er der ikke Tvivl om, at en saadan Lovbestemmelse som den foreliggende er berettiget. Men jeg antager, at der ligger langt mere deri. Jeg antager, at den simple Meddelelse af visse Begivenheder vil kunne fortolkes som indeholdende en saadan Ophidselse. Alle Blade af alle mulige Partifarver har indeholdt Beretninger om, hvad den ene eller den anden Magts Tropper har foretaget under den nuværende Krig: Ødelæggelser i Belgien, tilsvarende Ødelæggelser i Østpreussen, og, som et Blad i Dag har gjort opmærksom paa, de har alle sammen indeholdt stærke og fordømmende Skildringer af en saadan Begivenhed som Torpederingen af „Lusitania“. Men vil ikke alle den Slags Meddelelser kunne betragtes som Ophidselser overfor vedkommende krigsførende Nation, de tager Sigte paa? Og gaar Bestemmelsen ikke videre endnu, rammer den ikke alene de Skildringer, et

Blads egen Redaktion skriver, bygget paa Meddelelser, som findes i det, men endog selve Telegrammerne, Telegrambureauernes Meddelelser? Saaledes er der meget, man ikke kan være sikker paa ikke kunde betragtes som ophidsende. Det forekommer mig derfor, at som dette 2det Stykke af § 1 er affattet, giver det Adgang til en Undertrykkelse af Pressens Ytringsfrihed, som vi slet ikke kan tænke os at gaa med til. Saadan en Bestemmelse vilde vi vel neppe kunne tænke os at gaa med til overfor nogen som helst Regering; men den nuværende Regering er en Partiregering. Det er ikke en Bebrejdelse imod den, det er vanskeligt overhovedet at tænke sig Regeringer, som ikke er Partiregeringer; men den er det og erkender det ganske sikkert selv, og det er meget at fordræ af en Partiregering, at den skal vise fuld Upartiskhed i alle de Forhold, som kunde tænkes at falde ind under 2det Stykke af § 1. Naar jeg siger dette, tænker jeg ikke særlig paa det, som vi alle ved er Aarsagen til Fremsættelsen af Lovforslaget, nemlig det mislykkede Sagsanlæg fra Regeringens Side mod et konservativt Blad. Jeg gør det ikke, fordi det for det første drejede sig om Udtalelser, som vilde falde ind under 1ste Stykke af § 1, og om Ting, jeg selv er med til at fordømme, og med Hensyn til hvilke jeg selv er med til at anerkende Berettigelsen af, at en Lovbestemmelse som den i Paragraffens 1ste Stykke vedtages. Og for det andet nærer jeg den Anskuelse — jeg vil ikke give den en Form, som er krænkende for andre Partier —, at naar Bladene i det hele taget skylder sig selv og deres Land at afholde sig fra i Partiøjemed at fremsætte Udtalelser af saadan Beskaffenhed, at de kan være skadelige for Landet og Folket i dets Helhed, er det noget, som særlig den konservative Presse maa have til Formaal at vogte sig for, og hvis den gør sig skyldig i Overtrædelse heraf, nærer vi fra vor Side ikke noget som helst Ønske om at fritage den for Straf eller at forsvare, hvad den gør. Det er ikke saadant noget, jeg tænker paa, naar jeg siger, at vi har afgørende Betænkeligheder ved at gaa med til 2det Stykke af § 1. Jeg kunde snarere fremføre, hvad der er den almindelige Opfattelse fra vor Side, at Regeringen har undladt at skride ind mod forskellige Presseudtalelser, fremkomne i Blade, der tilhører de Partier, som støtter den ganske specielt. Dog heller ikke det skal jeg komme nærmere ind paa. Jeg bryder mig ikke om at drøfte disse mere eller mindre